

Τότ' ἄσμά τι ἐτόνισαν τὰ ῥόδινά της χεῖλη,
 Φεῦ, ἐνθυμούμαι! ἔρωτος ἦν ἄσμά τι γλυκύ·
 Οὐδὲν τὴν εὐτυχίαν ἀπαίσιον ἠπείλει
 Ἐνῶ γοργῶς ἐπλέομεν ἀμέριμνοι ἐκεῖ.

Πλὴν πόσον εὐμετάβολος ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου!
 Πόσον αἱ περιπέτειαι αὐτοῦ εἶνε μικταί!
 Εὐτύχημα οὐδέποτε ἐφάνη ἐκεῖ, ὅπου
 Λύπαι δὲν ἠκολούθησαν παντοῖαι καὶ φρικταί.

Μόλις τὰ χεῖλη τοῦ θνητοῦ ὁ γέλως διχαστείλη,
 Καὶ εἰς τὸ ὄμμα του πικρὸν τὸ δάκρυ θὰ φανῇ·
 Θρῆνον διὰ τὸν γέλωτα ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει,
 Τῆς εὐτυχίας ἡ τιμὴ μεγάλη καὶ δεινὴ.

Τὴν λέμβον μας ἰθύναμεν τὴν νῆσον νὰ γυρίσῃ,
 Διέσχίζε τὴν θάλασσαν ὠρκησά τις λευκὴ·
 Οὐδ' ἐφοβεῖτο κώλυμα ἐμπρὸς της ν' ἀπαντήσῃ,
 Ναύτης κομψὸς διηύθυνε καθήμενος ἐκεῖ.

Δὲν ἐφοβεῖτο ἡ καλὴ, εἰς τὸ πλευρόν της ἤμην·
 Ἄρα ὁ πόντος ἄσπλαγχνος τοσοῦτον καὶ κακὸς
 ὧς εἰς καρδίας ἐραστῶν δεινὴν νὰ φέρῃ χύμην
 Καὶ ν' ἀφαιρέσῃ τῆς ζωῆς, ἢν ζῶς ἡδονῆς;

ὦ πόντε, ἄλλοτε εἰς σὲ φίλον πιστὸν ἐνεῖδον·
 Ἀλλ' ὅμως νῦν ὅτε πικρὰν διέρχομαι ζωὴν,
 Ὅτε εἰς τάφον ἔληξε τὸ πλῆθος τῶν ἐλπίδων
 Σ' ἐμίσησα μ' ἀφήρεσας τῆς φίλης τὴν πνοήν.

Ὅποταν εἰς τὴν ὄψιν σου τὰ βλέμματά μου ῥίψω
 Τότ' ἡ καρδία μου παλμὸν λαμβάνει ἰσχυρόν,
 Τότε μοι εἶν' ἀδύνατον τὴν θλίψιν μου νὰ κρύψω·
 Πάντοτε αὕτη ἀναζῇ καὶ πένθι πρὸς καιρόν.